

PROLOG

Sofie hade överlevt två veckor i utrotningslägret i Kavalla.

Två veckor, och vakterna – de var alla marulvar – hade inte kunnat lukta sig till henne. Allt hade gått enligt plan. Stanken från dagarna i den trånga boskapsbilen hade dolt den avslöjande doften från hennes blod. Den hade också skylt henne när hon och de andra hade förts mellan tegelbyggnaderna i lägret, detta nya Helheim som bara var en mindre variant av vad asterierna planerade att bygga om kriget fortgick.

Två veckor här hade fått stanken att sjunka så djupt in i huden att den lurade även vargarnas skarpa luktsinnen. Hon hade knappt stått en meter från vakten i frukostkön i morse men han hade inte ens sniffat åt hennes håll.

En liten seger. En som hon gladeligen firade i det här läget.

Hälften av Ophionrebellernas baser hade fallit, och fler skulle det bli. Men i hennes tankar existerade bara två platser numera: det här lägret och hamnen i Servast, dit hon skulle i kväll. Det hade varit en enkel match om hon var ensam, även till fots. Det var en av få fördelar med att kunna växla mellan att vara människa och van – med att vara en av få människor som tagit Språnget.

Teoretiskt sett gjorde det väl henne till en van. Det gav henne en längre livstid och alla de fördelar som det innebar, till skillnad från hennes mänskliga familj. Hon skulle nog inte ha besvärat sig med att ta Språnget om inte hennes föräldrar hade uppmuntrat henne – de läkande egenskaperna gav henne extra skydd i en värld som var ute efter att döda sådana som hon. Så hon hade tagit Språnget, men under radarn på ett extremt olagligt center i en gränd, där

en hånfullt leende satyr hade varit hennes ankare. Priset som hon hade varit tvungen att betala för ritualen var att genast ge bort sitt förstaljus. Hon hade tillbringat åren sedan dess åt att lära sig att bära sin mänsklighet som en mantel, både på insidan och utsidan. Hon kanske hade en vans egenskaper, men hon skulle aldrig *bli* en. Inte innerst inne, i hjärtat, i själen.

Fast i kväll ... I kväll hade inte Sofie något emot att släppa fram lite av monstret hon bar inombords.

Det skulle inte bli en enkel färd och det berodde på de små figurerna som hukade bakom henne i leran intill taggtrådsstängslet.

Det var fem pojkar och sex flickor som hennes trettonåriga bror hade samlat ihop och nu stod och vakade över, likt en fåraherde över sin flock. Emile hade lyckats få dem ur våningssängarna med hjälp av en snäll människosolpräst, som just nu höll utkik vid förrådet knappt tio meter bort.

Barnen var gråbleka och utmärglade. Hade alltför stora ögon, där allt hopp hade slocknat.

Sofie behövde inte veta deras bakgrundshistorier. De liknade säkert hennes egen: människoföräldrar som var rebeller och antingen hade blivit tillfångatagna eller förrådda. I hennes fall det senare.

Det var bara ren och skär tur att Sofie hade lyckats undvika marulvarnas klor – åtminstone än så länge. Det var tre år sedan nu. Hon hade kommit hem vid midnatt, efter att ha suttit på universitetsbiblioteket och pluggat med några vänner, och funnit krossade fönster, en inslagen ytterdörr och ord i sprejfärg på fasaden till deras vanliga förortsvilla – *REBELLÄCKEL* – och flytt därifrån. Hon tackade Urd för att marulven som stod vakt vid ytterdörren inte hade sett henne.

Senare hade hon lyckats få det bekräftat att hennes föräldrar var döda. Torterade till döds av Hinden eller hennes elitstyrka med marulvsförhørsledare. Sofie hade ägnat månader åt att stiga i rang inom Ophion så att hon skulle kunna få tag på den informationen, som också avslöjade att hennes farföräldrar hade förts till Bracchuslägret i norr. När de kom fram hade de tillsammans med de andra äldre tagits åt sidan, ställts på rad och skjutits till döds. Kropparna lämnades att ruttna i en massgrav.

Och hennes bror . . . Sofie hade inte hittat någonting om Emile, inte förrän nyligen. Hon hade arbetat för Ophionrebellerna i flera år, i utbyte mot minsta lilla upplysning om honom och deras familj. Hon tillät sig inte att tänka på vad hon hade gjort för att få den informationen. På spionuppdragen och alla som hon hade dödat för att ta reda på vad Ophion ville – det tyngde ner hennes själ som en mantel av bly.

Men till slut hade hon gjort tillräckligt för Ophion för att de skulle avslöja att Emile hade skickats hit, och mot alla odds fortfarande var vid liv. Äntligen visste hon var han befann sig. Att övertyga ledningen att låta henne komma hit hade också varit en svår balansgång.

I slutändan hade det krävts stöd från Pippa. Ledningen lyssnade på henne, lojala och ivriga Pippa som var ledare för elitstyrkan Stjärnmörker. Särskilt nu när antalet Ophionrebeller hade sjunkit så mycket. Nästan-människan Sofie, däremot . . . Hon visste att hon var en tillgång, men med vanblod i ådrorna skulle de aldrig lita på henne helt och hållet. Så ibland behövde hon Pippa. Precis som Pippa behövde Sofies krafter för sina uppdrag.

Pippa hjälpte henne inte på grund av något vänskapsband mellan dem. Sofie var ganska säker på att vänner inte existerade inom Ophions rebellnätverk. Men Pippa var en opportunist – och hon visste vad hon hade att vinna på att den här insatsen gick smidigt. Ännu fler dörrar skulle öppnas för henne inom ledningen om Sofie lyckades.

En vecka efter att de hade godkänt planen och över tre år efter att hennes familj hade rövats bort från deras hem, klev Sofie in i Kavalla.

Hon hade väntat tills en lokal marulvspatrull marscherade förbi och snubblat in framför dem, knappt en mil härifrån. De hittade genast de fejkade rebelldokumenterna som hon hade haft i jackan. De hade ingen aning om att Sofie också hade något annat gömt i sitt sinne, nämligen information som skulle kunna vara den sista pusselbiten i kriget mot asterierna.

Något som kunde få det att ta slut.

Innan hon hade tagit sig till Kavalla hade hon äntligen slutfört

något som hon hade ägnat flera år åt, men hon hade sett till att Pippa och Ophion inte fick reda på att hon hade upplysningarna förrän efter att hon hade hittats av marulvarna. På så vis skulle de inte bryta löftet om att hämta henne och Emile. Hon visste att hon skulle få betala för det faktum att hon hade tagit reda på det i hemlighet och nu använde det som utpressning.

Men det var ett senare problem.

Ulvpatrullen hade förhört henne i två dagar. Två dagar, och sedan hade de slängt in henne i boskapsbilen med de andra, övertygade om att hon var en dum människotjej som hade fått dokumenten av en älskare som utnyttjat henne.

Hon hade aldrig trott att hennes teaterkurser skulle komma till användning såhär. Att hon skulle höra sin favoritlärarens röst kommentera hennes prestation i huvudet medan någon drog loss hennes naglar. Att hon skulle få fram ett låtsat erkännande med lika mycket trovärdighet som hon en gång hade haft på scen.

Hon undrade om ledningen visste att hon hade använt samma skådespelarförmåga inför dem också.

Det var inte heller hennes problem. Åtminstone inte förrän i morgon. I kväll var det enda som spelade någon roll den desperata plan som just skulle skrida i verket. Om hon inte hade blivit förrådd och om ledningen inte hade insett sanningen, så skulle det ligga en båt tre mil utanför kusten och vänta på att föra dem bort från Pangera. Hon såg på barnen runt omkring sig och bad en bön om att båten hade plats för fler än de tre passagere som hon hade angett.

Hon hade tillbringat de första tio dagarna i Kavalla med att försöka få en glimt av sin bror – bara något tecken på var han befann sig i det stora lägret. Och så, för några dagar sedan, hade hon fått syn på honom i matkön. Hon hade varit tvungen att låtsas snubbla för att dölja chocken av både glädje och sorg.

Han hade blivit så lång. Lika lång som deras far. Han var gänglig med taniga armar och ben, långt från den friska trettonåriga pojke som han borde ha varit. Hans ansikte däremot... det var sig likt, men man kunde ana de första dragen av mannen som han skulle bli.

I kväll hade hon tagit chansen att smyga till hans säng. Och trots

att det hade gått tre år och de genomlevt så många ofattbara, hemska saker sedan de sågs, så kände han också igen henne ögonblickligen. Sofie skulle ha tagit med honom därifrån direkt, om han inte hade bönat om att få ta med de andra.

Nu satt tolv barn och hukade bakom henne.

Alarmen skulle gå snart. De hade flera olika sirener, hade hon förstått. En signal för väckning, en för mat, en för slumpmässiga inspektioner.

Ett sorgset fågelläte ljud genom den lågt liggande dimman. *Kusten är klar.*

Efter en tyst bön av tacksamhet till solprästen och guden han tjänade, lyfte Sofie sin sargade hand mot det elektriska stängslet. Hon tittade inte på de saknade naglarna eller märkena från piskan, kände inte ens hur avdomnade och stela händerna var. Inte när stängslets elektricitet sprakade genom henne.

Genom henne, in i henne, *blev* en del av henne. En del som hon kunde använda som hon själv ville.

En tanke räckte för att skicka kraften tillbaka mot stängslet, fingertopparna glödde där de kramade om metallen. Den färgades först orange och sedan röd under hennes händer.

Hon drog handen neråt och huden var så glödhet att hon kunde skära genom ståltråden. Emile viskade något lugnande till barnen så att de inte skulle skrika rakt ut, men hon hörde en av pojkarna mumla: "*Häxa.*"

Det var så människor oftast reagerade på vanernas gåvor – med rädsla, speciellt för kvinnor som hade stora krafter. Hon vände sig inte om för att säga att det inte var häxkraft som flödade inom henne. Det var något mycket mer sällsynt.

Hon förde handen hela vägen ner till den kalla jorden, klöv stängslet itu och drog isär ett hål som bara var precis så stort att hon kunde ta sig igenom. Barnen smög närmare, men hon signalerade att de skulle stanna där de var och spanade ut. Vägen som omgärdade lägret och skilde det från ormbunkarna och de höga tallarna låg öde.

Hotet kom bakifrån. Hon vände sig mot vaktornen som mar-

kerade lägrets hörn, där det fanns vakter med prickskyttegevär som alltid var riktade mot vägen.

Sofie tog ett djupt andetag och kraften som hon hade samlat från stängslet skälvde inom henne. På andra sidan lägret exploderade lamporna i ett gnistregn, vilket fick vakterna att ropa och snabbt vända ditåt.

Sofie vidgade hålet lite till trots att armarna skakade och metallen skar in i hennes handflator. "*Spring, spring, spring*", grymtade hon åt barnen.

De liknade små skuggor, iklädda ljusgrå, slitna uniformer som trots fläckarna var alldeles för ljusa i skenet från en nästintill full måne. De skyndade genom hålet och över den leriga vägen mot de täta ormbunkarna och det branta diket bortom dem. Emile var sist ut och synen av hans långa, beniga kropp kom fortfarande som en chock för henne, lika brutal som kraften hon just hade åkallat.

Sofie tillät sig inte att tänka på det. Hon rusade efter honom, trots att hon var svag på grund av svälten, det ansträngande arbetet och den fruktansvärda misären i lägret. Leriga stenar skar in i hennes bara fötter, men smärtan kändes avlägsen när hon såg de tolv bleka ansiktena som kikade fram mellan ormbunkarna. "*Skynda, skynda, skynda*", viskade hon.

Skåpbilen kunde inte vänta länge till.

En av flickorna vinglade till när hon ställde sig upp för att ta sig nerför sluttningen. Sofie lade en arm runt hennes magra axel och höll henne upprätt medan de snubblade vidare. Ormbunkarna strök mot benen, rötterna snärjde sig kring fötterna. Snabbare. Det måste gå *snabbare* ...

En siren ljöd.

Den här hade inte Sofie hört förut, men hon visste vad det starka, skärande ljudet betydde: *rymning*.

Ljuskäglor från ett par ficklampor skar mellan träden i samma stund som Sofie och barnen nådde toppen av ett krön och nästan föll ner bland de täta ormbunkarna i diket på andra sidan. Det innebar alltså att marulvarna var i människogestalt. Bra, för då såg de inte lika väl i mörkret. Dåligt, för då bar de vapen.

Sofie andades ryckigt, men hon fokuserade och slungade ut kraft bakom sig. Ficklamporna slocknade. Inte ens förstaljus kunde stå emot henne. Skrik från arga manliga röster steg.

Sofie skyndade fram i täten av gruppen och Emile höll sig längst bak för att se till att ingen tappades bort. Stoltheten växte i bröstet, men blandades med skräck.

Hon visste att de inte skulle återvända till lägret vid liv om vakterna hann ikapp dem.

Sofie rusade uppför branten och det sved i lårmusklerna. Hon ville inte föreställa sig hur det måste kännas för barnen, inte när deras knotiga ben knappt såg ut att kunna hålla dem uppe. Marulvarna började yla när de nådde krönet, ett omänskligt ljud från mänskliga strupar. En jaktsignal.

Hon drev på barnen ännu mer. Dimma och ormbunkar och träd och stenar . . .

När en av pojkarna kollapsade, plockade Sofie upp honom och koncentrerade sig på de alldeles för smala händerna som höll hårt i hennes särk när hon bar honom vidare.

Skynda, skynda, skynda . . .

Och sedan var vägen plötsligt där, och skåpbilen. Agent Silverbåge hade väntat.

Hon visste inte hans riktiga namn. Hade vägrat låta honom berättat det för henne, fast hon var rätt säker på vad – och vem – han var. För henne skulle han alltid vara Silver. Och han hade väntat.

Han hade sagt att han inte skulle göra det. Hade sagt att Ophion skulle döda honom om han lämnade sitt pågående uppdrag. *Pippa* skulle döda honom. Eller beordra någon av hennes soldater att göra det.

Men han hade följt med ändå och hållit sig gömd i två veckor, tills Sofie hade sänt ut en våg av förstaljus i går kväll – den enda signalen hon vågade skicka med tanke på alla vaner som strök omkring i lägret – för att meddela honom att han måste vara där om ett dygn.

Hon hade sagt åt honom att inte använda sina krafter. Även om det skulle ha gjort det här mycket säkrare och enklare, skulle det

också ha dränerat honom alldeles för mycket inför flykten. Och han behövde vara vid sina fulla krafter nu.

Silvers ansikte var blekt mot den stulna imperieuniformen i månljuset och håret var bakåtslickat som på vilken snofsig officer som helst. Han gjorde en grimas när han fick syn på Emile och de andra barnen och såg uppenbart ut att beräkna hur många som fick plats i den anonyma vita skåpbilen.

”Alla”, sa Sofie raspigst när hon tumlade fram till fordonet. ”Alla, Silver.”

Han förstod. Han hade alltid förstått henne.

Han hoppade ut ur bilen, övernaturligt graciöst, och öppnade baddörrarna. Ett ögonblick senare satt Sofie inklämd bredvid Silver längst fram i skåpbilen och försökte hämta andan. Han tryckte på gaspedalen och hon kände hans värme genom de trådslitna kläderna. Han strök med tummen över hennes axel, om och om igen, som om han ville försäkra sig om att hon var där, att hon hade klarat det.

Ingen av barnen sa något. Ingen av dem grät.

När skåpbilen dundrade iväg genom natten, funderade Sofie på om de ens hade förmågan att gråta kvar.

Det tog dem en halvtimme att nå hamnstaden Servast.

Sofie lutade sig mot Silver, som trots att han körde fort längs de ojämna, snirkliga småvägarna ändå såg till att barnen hittade matpåsarna där bak. Maten som han hade tagit med räckte egentligen bara till tre, men barnen var vana vid att dela på knappa måltider. Han såg till att Sofie åt också. Två veckor i lägret hade nästan tagit kål på henne. Hon förstod inte hur barnen hade överlevt månader där. År. Hennes bror hade överlevt i *tre år*.

”Hinden är inte långt borta. Jag fick en rapport i morse om att hon är i Alcene”, sa Silver tyst samtidigt som han tog en skarp kurva. Det var en liten stad knappt två timmar bort – en av de viktiga depåerna längs Ryggraden, tågbanan som gick i nord-sydlig riktning och transporterade ammunition och andra varor till imperietrupporna. ”Våra spioner har fått en indikation på att hon är på väg hitåt.”

Sofies mage knöt sig, men hon fokuserade på att dra på sig klä-

derna och skorna som Silver hade tagit med till henne. ”Då får vi hoppas att vi hinner fram till kusten innan hon gör det.”

Han svalde.

”Pippa?” vågade hon fråga.

En muskel i hans käke ryckte till. Han och Pippa hade haft en kapplöpning om vem av dem som skulle bli befördrad till ledningens innersta krets i flera år nu. *En galen fanatiker*, hade Silver ofta kallat Pippa, vanligen efter att hennes elitstyrka hade utfört någon särskilt brutal attack och inte lämnat några överlevande. Men Sofie förstod Pippas hängivenhet – hon hade själv vuxit upp som en människa, trots allt. Visste exakt hur de behandlades, hur Pippa förmodligen hade behandlats av vaner hela livet. Vissa saker, vissa upplevelser, kunde Silver aldrig helt förstå.

”Har inte hört något än. Bäst för henne att hon är där hon lovade att hon skulle vara”, sa Silver. Ogillande och misstro sken mellan orden.

Sofie sa inget mer medan de körde. Hon tänkte inte berätta för honom om upplysningarna som hon tagit reda på. Det spelade ingen roll vad han hade gjort och betytt för henne, eller hur många tysta timmar de tillbringat tillsammans. Möten mellan både kropp och själ. Hon tänkte inte berätta för någon – inte förrän ledningen hade hållit sitt löfte.

Asterierna hade förmodligen insett vad hon hade upptäckt. De skulle utan tvekan skicka Hinden efter henne, för att hindra henne från att föra det vidare.

Men det mer överhängande hotet just nu var marulvarna som kom närmare för varje kilometer – likt jakthundar som fått vittring – trots att de körde fort mot Servast. Att Silver så ofta såg sig om i backspegeln sa henne att han också var medveten om det.

De två skulle nog klara en handfull vargskiftare tillsammans – det hade de gjort förut. Men det skulle vara fler än bara några stycken efter en rymning från Kavalla. Alldeles för många för att de skulle överleva en strid.

Hon hade förberett sig för den möjligheten. Hade redan gett sin komkristall till ledningen innan hon gav sig av. Den var deras enda

sätt att kommunicera med rebellernas viktigaste spion, och alltså ovärderlig. Hon visste att de skulle förvara den där lilla biten kvarts i säkerhet. Precis som hon visste att Silver skulle se till att Emile kom i säkerhet. Han hade svurit på det.

Framme i Servast klev de ur skåpbilen. Dimman slingrade sig över de smala kajerna och drev ut över det kalla, nattsvarta Haldrenhavet. Dimslöjorna strök in mot hamnstadens gamla stenhus och de få lyktstolparnas förstaljus flimrade ovanför kullerstensgatorna. Inga ljus syntes i fönstren, inte en enda bil eller fotgängare passerade i dunklet.

Det var som om Servasts gator hade tömts inför deras ankomst. Som om invånarna – de flesta var fattiga fiskare, människor och vänner som var allierade med De många vattnens hus – gömde sig, som om någon instinkt sa åt dem att undvika dimman. Särskilt i kväll.

Särskilt med tanke på de kringstrykande marulvarna.

Silver visade vägen. Håret stack ut under kepsen som han hade dragit på sig och hans uppmärksamma blick rörde sig än hit än dit. Pistolen satt nära till hands vid midjan. Hon hade sett honom döda bara med hjälp av sin kraft, men ibland var det enklare med vapen.

Emile höll sig nära Sofie medan de smög längs de gamla, nötta gatorna och över de folktomma marknaderna. Hon kunde känna blickarna som följde dem bakom fönsterluckorna. Men ingen öppnade dörren och erbjöd hjälp.

Sofie brydde sig inte. Ingenting spelade någon roll, så länge båten låg och väntade på den avtalade platsen.

Lyckligtvis låg Bodegraven också där en bit bort, vid änden av en lång träbrygga. Silverbokstäverna syntes tydligt mot det svarta skrovet. Några få förstaljus lyste i den lilla ångbåtens fönster, men däcket var stilla. Emile drog efter andan, som om båten var en vision från Luna.

Sofie bad en bön om att de utlovade Ophionbåtarna skulle vänta bortom hamninloppet – ett löfte från ledningen i utbyte mot den värdefulla last som hon hämtat i lägret. De brydde sig inte om att den värdefulla lasten råkade vara hennes bror. De brydde sig bara om det hon hade sagt att han kunde göra.

Hon spanade ut över gatorna, kajerna, himlen.

Kraften i hennes blod dunkade i takt med hjärtslagen. Ett extraslag. En trumma innanför revbenen, en klämtande dödslocka. En varning.

De måste sticka *nu*.

Hon var redo, men Silver lade en stor hand på hennes axel.

"De är här", sa han med sin nordliga dialekt. Han hade skarpare sinnen och förnam marulvarna lättare än hon.

Sofie såg ut över de sluttande taken, kullstenen, dimman. "Hur nära?"

Silvers stiliga ansikte fylldes av fruktan. "Överallt. Fan, de är överallt."

Räddningen var så nära. Rop ekade mellan stenväggarna en bit bort. "*Där! Där!*"

Ett hjärtslags betänketid. Ett hjärtslag – Emile stannade till, rädslan sken i hans mörka ögon.

Ingen mer rädsla. Ingen mer smärta.

"Spring", väste Sofie till Silver. Han sträckte sig efter sin pistol, men hon slog undan hans hand och ställde sig alldeles intill honom. "Ta med barnen till båten och åk. Jag tar hand om marulvarna, sedan möter jag er där."

Några av barnen var redan på väg i full fart mot kajen. Emile väntade. "Spring!" sa hon återigen till Silver. Han rörde vid hennes kind – den mjukaste av smekningar – men rusade sedan efter barnen och vrålade åt kaptenen att starta motorerna. Ingen av dem skulle överleva om de inte gav sig av genast.

Hon vände sig mot Emile. "Hoppa i båten."

Han spärrade upp ögonen – så lika deras mammas. "Men hur ska du . . ."

"Jag lovar att jag hittar dig igen, Emile. Kom ihåg allt jag har sagt till dig. Stick nu."

När hon kramade om hans gängliga, magra gestalt tillät hon sig dra ett extra andetag för att känna hans doft, som fanns kvar under den fräna stanken av det smutsiga lägret. Sedan stapplade Emile iväg och snubblade nästan över sina egna fötter när han såg den växande kraften som skymtade vid hennes fingertoppar.

”Ge dem allt du har”, sa han kort.

Hon blundade och gjorde sig redo. Samlade sin kraft. Ljusen slocknade i husen runt omkring. När hon slog upp ögonen igen, nu i mörker, hade Emile hunnit fram till kajen. Silver väntade vid båten och vinkade under den sista lysande gatlampan. Deras blickar möttes.

Hon nickade kort – och hoppades att hon lyckades förmedla allt hon bar i sitt hjärta i gesten – och siktade mot de ylande marulvarna.

Sofie sprang rakt in i det gyllene strålkastarskenet från fyra bilar som bar asteriernas symbol: bokstäverna *SPQM* i en krans av sju stjärnor. Inuti dem trängdes ett gäng marulvar i imperieuniformer med dragna vapen.

Hon lade genast märke till kvinnan med gyllenblont hår som satt längst fram i det ena militärfordonet. En halsring i silver blänkte runt hennes hals.

Hinden.

Rådjursskiftaren hade en prickskytt vid vardera sida om sig i den öppna jeepen, båda med siktena riktade mot Sofie. Till och med i mörkret verkade Lidia Cervos hår skimra kring det vackra och likgiltigt kyliga ansiktet. De bärnstensfärgade ögonen var fästa vid Sofie och lyste av självbelåtenhet. Av triumf.

Sofie flydde runt ett hörn innan skotten började eka som åska. Morranden från Hindens marulvar hördes genom dimman bakom henne när hon sprang in mot staden, bort från hamnen. Bort från båten och barnen. Från Emile.

Silver kunde inte använda sin kraft för att nå henne. Han hade ingen aning om var hon var.

Andetagen rev i bröstet när Sofie rusade fram över de öde, dunkla gatorna. Båtens mistlur ljöd genom den dimmiga natten, som för att be henne att skynda sig.

Svar i form av övernaturliga ylanden hördes bakom henne. Allt närmare.

Några av dem hade alltså skiftat till vargform.

Klor klapprade mot trottoaren en liten bit bort. Sofie gnisslade tänder och svängde in i en annan gränd, i riktning mot den plats som hon hade noterat när hon studerade kartorna. Det enda stället där hon kanske hade en chans. Mistluren hördes igen, en sista varning innan båten lämnade kajen.

Om hon bara kunde ta sig lite längre in i staden – lite djupare ...
Vassa huggtänder klippte bakom henne.

Fortsätt framåt. Inte bara bort från de vaner som var henne hack i häl, utan från prickskyttarna som låg på marken och väntade på ett tillfälle att skjuta. Från Hinden, som måste veta vad Sofie hade fått reda på. Sofie antog att hon borde känna sig smickrad över att Hinden hade tagit sig hit i egen hög person.

Det lilla marknadstorget dök upp framför henne och hon rusade mot fontänen i mitten. Hon slungade sin kraft mot den, lät den skära genom sten och metall tills vattnet sprutade ut över torget, som från en gejser. Det stänkte om marulvarna när de kom springande från de intilliggande gatorna och de skiftade form när de omringade henne.

Sofie stannade till mitt på det översvämmade torget.

Vargarna som fortfarande var i människogestalt bar imperie-uniformer med små silverpilar på kragarna. En för varje rebellspion som de hade tillintetgjort. Det vände sig i magen på henne. Bara en sorts marulv bar sådana pilar. Hindens privata vakter. Eliten bland skiftarna.

En hes vissling hördes från hamnen. Som varning och farväl.

Så Sofie hoppade upp på kanten till fontänen och log mot marulvarna som kom allt närmare. De tänkte inte döda henne. Inte när Hinden väntade på att få förhöra henne. Synd bara att de inte visste vem Sofie verkligen var. Inte en människa, inte en häxa.

Hon släppte fri den kraft som hon hade samlat tidigare.

Sprakande energi bröt fram vid fingertopparna och kring de korta, bruna hårstråna på hennes huvud. Då förstod en av marulvarna – kopplade det han såg med sagorna som vaner berättade med låga röster för sina barn.

"För fan, hon är ju en åskfågel!" vrålade vargen i samma stund som

Sofie riktade all sin samlade kraft ner i vattnet som forsade ut över torget och gick upp över fotknölna på marulvarna.

De hade inte en chans.

Sofie vände om mot kajen så fort elektriciteten slutade slingra sig över kullerstenarna och såg knappt på de rykande kropparna som stack upp över vattenytan. Silverpilarna på kragarna glödde röda.

En vissling till. Hon kanske hann ändå.

Sofie vadade över det översvämmade torget med andan i halsen.

Vargen hade bara delvis haft rätt. Hon härstammade från en åskfågel – hennes gammelfarmor hade fått barn med en människa för längesedan, innan hon avrättades. Och hennes gåva, som var mer legend än verklighet nu för tiden, hade återuppstått i Sofie.

Det var därför rebellerna så gärna ville ha henne på sin sida och därför de hade sänt ut henne på så farliga uppdrag. Det var därför Pippa värdesatte henne så. Sofie luktade som och kunde tas för en människa, men i hennes ådror dolde sig en förmåga som kunde döda på ett ögonblick. Asterierna hade jagat åskfåglarna och nästan utrotat dem alla för längesedan. Hon visste inte hur hennes gammelfarmor hade lyckats överleva så länge, men hennes ättlingar hade skyddat blodslinjens hemlighet. *Hon* hade hållit det hemligt.

Tills den där dagen för tre år sedan, när hennes bror hade förts bort och resten av hennes familj mördats. Då hade hon tagit sig till närmaste Ophionbas och visat dem vad hon kunde göra. Och berättat för dem vad hon ville ha i utbyte.

Hon hatade dem. Nästan lika mycket som hon hatade asterierna och deras värld. I tre år hade Ophion hållit på informationen om var Emile befann sig, lovat att de skulle hitta honom och hjälpa henne att befria honom, om hon bara slutförde *ett uppdrag till*. Pippa och Silver hade olika sätt att slåss för att nå dit, men de trodde båda på Ophion och rebellernas sak. Men för Sofie hade Emile alltid varit målet. En fri värld vore underbart. Men vad spelade det för roll om hon inte hade någon familj att dela den med?

Så många gånger hade hon samlat kraft från elnätet, från gatlyktor eller maskiner, och dödat och dödat för rebellernas skull, ända

tills hennes själ låg i spillror. Hon hade ofta funderat på att lämna dem och leta efter sin bror själv, men hon var ingen spion. Hon hade inget nätverk. Så hon hade stannat kvar, och i hemlighet ordnat ett eget lockbete åt Ophion. Hon hade sett till att berätta hur viktig upplysningen hon hade skaffat var innan hon gick in i Kavalla.

Det måste gå snabbare, hon ökade takten på väg mot kajen. Om hon inte hann kanske det ändå fanns en mindre båt som hon kunde köra ut till ångbåten. Hon kanske kunde simma tills hon var så nära att Silver såg henne och enkelt kunde nå henne med sin kraft.

Hon passerade halvt söndervittrade hus och ojämna gator där dimslöjorna drog förbi.

Den långa träbryggan mellan Sofie och ångbåten låg öppen. Hon skyndade mot den.

Hon kunde urskilja Silver på Bodegravens däck, hur han följde hennes väg mot dem. Men varför använde han inte sin kraft för att nå henne? Ännu ett par meter och sedan upptäckte hon att han pressade en hand mot sin blödande axel.

Må Cthona ha förbarmande. Silver såg inte ut att vara allvarligt skadad, men hon kunde gissa vilken sorts kula som träffat honom. En kula med en kärna av gorsiansk sten – vilket kvävde all magi.

Han kunde inte använda sin kraft. Men om en prickskytt hade träffat Silver på båten ... Sofie stannade.

Den öppna jeepen stod i skuggan från byggnaden mittemot kajen. Hinden tronade fortfarande där som en drottning och en prickskytt satt bredvid med sikten på Sofie. Vart den andra prickskytten hade tagit vägen visste hon inte. Det var bara den här som räknades. Han och hans vapen.

Det var säkert laddat med gorsianska kulor. De skulle skjuta ner henne på ett ögonblick.

Hindens gyllene ögon lyste som glödande kol i dunklet. Sofie försökte uppskatta avståndet till änden på bryggan ochampen som Silver hade kastat i vattnet. Den släpade efter båten som gled meter för meter ut mot öppet hav.

Hinden nickade, som en utmaning. "Är du snabbare än en kula, åskfågel?" En bedrägligt lugn röst hördes från hennes röda läppar.

Sofie stannade inte kvar för att prata. Snabb som vinden över fjordarna i hennes hemland störtade hon ner mot bryggan. Hon visste att prickskytten följde henne med siktet.

Hon skymtade slutet på bryggan och det mörka vattnet där botten.

Skottet ljud.

Silvers vrål skar genom natten innan Sofie hann landa mot plankorna. Träsplittret rev henne i ansiktet och en flisa trängde genom ena ögat. Smärtan exploderade i det högra låret när musklerna trasades sönder och benet splittrades. En smärta så djup att hon inte ens kunde skrika.

Silvers rop tog plötsligt slut – och sedan skrek han åt kaptenen att *köra, köra, köra!*

Sofie låg på mage på bryggan och hon förstod att det var illa. Hon lyfte huvudet med blodet forsande från näsan, men svalde vrålet av smärta. Det brummande, entoniga ljudet av omegabåtarnas energi slog över henne innan hon ens hade fått syn på ljusen som närmade sig under ytan.

Fyra av imperiets undervattensskepp omringade Bodegraven som en flock hajar.

Pippa Spetsos stod på rebellskeppet Orrae och det mörka Haldrenhavet sträckte ut sig framför henne. Förstäljus från städerna längs Pangeras norra kust blinkade som gyllene stjärnor i fjärran.

Hennes uppmärksamhet var dock fäst vid skenet från Servast. Vid det lilla ensamma ljus som seglade mot dem.

Bodegraven var i tid.

Pippa pressade ena handen mot den kalla, hårda rustningen som täckte bröstkorgen, precis ovanför symbolen för hennes rebellstyrka: en sjunkande sol. Hon tänkte inte dra ett lättat andetag än, inte förrän hon såg Sofie. Inte förrän det som Sofie hade med sig var i säkert förvar: pojken och upplysningarna.

Först då tänkte hon visa Sofie exakt vad ledningen tyckte om att bli manipulerade.

Agent Silverbåge, den arroganta idioten, hade följt med kvinnan han älskade. Hon visste att pojken som Sofie hade hämtat betydde mycket lite för honom. Den dåren. Men de upplysningar som Sofie påstod att hon i hemlighet ägnat flera år åt att inhämta . . . till och med Silverbåge skulle vilja veta vad det var.

Kaptenen Richmond ställde sig bredvid henne. ”Rapportera”, beordrade hon.

Han hade lärt sig den hårda vägen att det var bäst att lyda henne. Han visste precis vilka i ledningen som stöttade henne och skulle göra allt för hennes skull. Richmond följde den annalkande båten med blicken och sa: ”Vi har fått radiokontakt. Din agent är inte med på båten.”

Pippa stelnade. ”Och brodern?”

”Pojken är med. Och elva andra barn från Kavalla. Sofie Renast stannade kvar för att köpa dem mer tid är jag rädd. Tyvärr.”

Tyvärr. Pippa hade tappat räkningen på hur många gånger hon hade hört det där jävla ordet.

Men . . . Emile hade kommit med båten. Var det värt att förlora Sofie för hans skull?

Det var vad de hade riskerat när de lät Sofie gå in i Kavalla: risken att förlora en värdefull tillgång i jakten på en annan. Men det var innan Sofie hade informerat dem om att hon hade fått tag på viktiga upplysningar gällande deras fiender – precis innan hon gick in i lägret. Att förlora Sofie nu, när den viktiga informationen stod på spel . . .

Hon väste åt kaptenen. ”Jag vill . . .”

En mänsklig besättningsman, som såg kusligt blek ut i månlyuset, kom utspringande från den inglasade kommandobryggan. Han vände sig mot kaptenen, sedan mot Pippa, som om han var osäker på vem han skulle rapportera till. ”Bodegraven har fyra omegabåtar efter sig, och de närmar sig snabbt. Agent Silverbåge är skjuten i axeln med en gorsiansk kula.”

Pippas blod frös till is. Silverbåge skulle inte vara till någon hjälp med en sådan kula i kroppen. ”De sänker hellre båten än låter barnen fly.”

Det fick det att vända sig i magen på henne – hon hade inte blivit riktigt så känslokall inför världens hemskheter än. Kapten Richmond svor tyst.

”Förbered artilleristerna”, beordrade Pippa. Även om chansen att de skulle överleva ett anfall från omegabåtarna var mycket liten, kunde de ändå distrahera dem. Kaptenen muttrade ett jakande svar, men besättningsmannen som sprungit dit från kommandobryggan drog efter andan och pekade.

Vid horisonten slocknade ljusen i Servast, ett efter ett. Vågen av mörker spreds inåt land.

”Vad i hela Helheim . . .”

”Inte Helheim”, mumlade Pippa medan mörkläggningen fortsatte. Sofie. Eller . . . Hon kisade mot Bodegraven.

Pippa sprang upp mot kommandobryggan för att se bättre, med Richmond hack i häl. Väl där uppe såg hon andfått hur Bodegraven kom körande mot dem i full fart – samtidigt som de blinkande undervattensljusen från de fyra omegabåtarna närmade sig.

Men ett vitt ljus steg också mot ytan och dess långa tentakler slöt sig kring närmaste omega.

Det vita ljuset strömmade sedan vidare och svepte fram mot nästa båt. Inga undervattensljus sken där det nyss dragit fram. Den första omegabåten syntes inte längre på radarn framför dem.

”Vid alla gudar”, sa Richmond.

Något sådant, ja, ville Pippa säga. Det var Sofies märkliga gåva: att inte bara styra elektricitet, utan kraften från förstäljus också. Hon kunde suga åt sig och kontrollera alla typer av energi. Hennes sort hade jagats och utrotats av asterierna för många århundraden sedan just på grund av deras mäktiga, oövervinnerliga kraft – eller det hade i alla fall verkat så.

Plötsligt fanns det två stycken igen.

Sofie sa att hennes lillebrors krafter överglänste hennes. Pippa betraktade hans kraft ta sig från den andra båten – som var helt försvunnen – till den tredje.

Hon kunde inte se Emile på Bodegravens däck, men han måste vara där.

”Vad förutom torpeder kan oskadliggöra en omega?” mumlade en av besättningsmännen. De var närmare nu. Ljuset drog fram under ytan, mot den tredje båten, och till och med på så långt håll kunde Pippa urskilja de långa, starkt lysande vita stråken som strömmade ut från ljuset. Som vingar.

”En ängel?” viskade någon. Pippa fnös för sig själv. Det fanns inga änglar bland de få vaner som samarbetade med Ophion. Om Pippa hade fått som hon ville skulle det inte finnas några vaner bland dem alls ... förutom sådana som de här. Vankrafter, men i en mänsklig kropp och själ.

Emile var viktig för upproret. Ledningen skulle bli mycket nöjda.

Den tredje omegabåten slocknade och försvann ner i det becksvarta djupet. Pippas blod sjöng av det fruktansvärda och storslagna i det. Bara en omega kvar nu.

”Kom igen”, viskade Pippa. ”Kom igen ...” Det var mycket som stod på spel. Hela kriget hängde på den där båten.

”Två svaveltorpeder har skjutits ut från den sista omegabåten”, ropade en besättningsman.

Men det vita ljuset – bestående av förstäljus från flera mils omkrets – dundrade in i omegabåten och fick den att falla ner i djupet.

Och sedan svepte det utåt och ett stråk av ljus lyste upp vågorna ovanför i turkost. En utsträckt hand.

”Svaveltorpederna har försvunnit från radarn. De är borta”, rapporterade en besättningsman hest, med vördnad och spänd förväntan i varje ord.

Bara ljusen från Bodegraven var kvar, som små stjärnor i ett hav av mörker.

”Befälhavare Spetsos?” frågade Richmond.

Men Pippa ignorerade Richmond och gick in i värmen på kommandobryggan för att norpa åt sig en kikare från en krok innanför dörren. På några sekunder var hon ute i blåsten på däckets igen, med kikarsiktet riktat mot Bodegraven.

Emile var där. Han var äldre nu, men det var definitivt barnet från Sofies foton. En mager figur som stod ensam i stäven och

stirrade ner i havskyrkogården som de gled förbi. Sedan bort mot land. Han sjönk långsamt ner på knä.

Pippa log för sig själv och riktade kikaren mot det kompakta mörkret i Pangera.

Sofie låg på sidan och det enda hon hörde var vågorna mot kajen och dropparna av blod som träffade vattenytan under träbryggan. Hon väntade på att dö.

Hennes arm hängde och dinglade över kanten. Bodegraven körde mot de räddande ljusen som gungade ute på havet. Mot Pippa. Pippa hade kommit med ett slagskepp för att hjälpa Bodegraven till säkerhet. Förmodligen för att försäkra sig om att Sofie var med på båten, tillsammans med Emile, men . . . Pippa hade kommit. Ophion hade kommit.

Tårarna rann nerför hennes kinder, ner på brädorna. Allt gjorde ont.

Hon visste att det blev såhär när hon pressade sig för hårt och drog åt sig för mycket kraft, så som hon hade gjort i kväll. Förstaljus gjorde alltid mer ont än elektricitet. Den potenta kraften brände henne inifrån och ut, men ändå törstade hon efter mer. Det var därför hon i största möjliga mån undvek att använda sig av det. Och det var därför tanken på Emile hade varit så lockande för ledningen, för Pippa och Stjärnmörkerstyrkan.

Det fanns ingenting kvar inom henne nu. Inte en enda gnista av kraft. Och ingen skulle komma och rädda henne.

Steg ekade mot bryggan och fick Sofies kropp att skaka. Hon bet sig i läppen mot den skärande smärtan.

Ett par välputsade svarta stövlar stannade bara några centimeter från Sofies näsa. Hon såg upp med sitt fungerande öga. Hinden kikade ner mot henne.

"Dumma flicka", sa Hinden med ljus röst. "Du dödade mina marulvar med din elektriska ström." Hon lät sin bärnstensfärgade blick svepa över Sofie. "Vilken otrolig kraft du har. Och vilken otrolig kraft din bror har, som kunde sänka mina omegabåtar. Det verkar som om alla legender om din sort stämmer."

Sofie sa ingenting.

Spionjägaren log svagt. ”Berätta vem du fört vidare upplysningarna till, så går jag härifrån och låter dig leva. Så låter jag dig träffa din älskade lillebror.”

”Ingen”, fick Sofie fram över stela läppar.

”Vi tar och åker en sväng, Sofie Renast”, svarade Hinden.

Vargarna stuvade in Sofie i en anonym båt. Ingen yppade ett enda ljud medan de körde ut mot öppet hav. En timme gick och himlen ljusnade. Först när de var så långt ut att kusten inte längre syntes som en mörkare skugga mot natthimlen lyfte Hinden handen. Motorn stängdes av och båten gungade i vågorna.

Återigen närmade sig de där skinande knähöga stövlarna Sofie. Hon hade kedjats med gorsianska bojor kring handlederna för att kväva hennes kraft. Hennes ben hade domnat bort av plågorna.

Med en nickning beordrade Hinden en varg att dra upp Sofie på fötter. Sofie bet ihop för att hejda skriket av smärta. Bakom henne öppnade en annan marulv en grind i akterspegeln, så att det gick att skymta en liten plattform där bak. Sofies hals snörptes ihop.

”Eftersom din bror dödade och skickade flertalet av imperiets soldater ner i djupet, känns det här som ett rimligt straff för dig”, sa Hinden och klev ut på plattformen. Hon verkade inte bry sig om vattnet som skvätte upp på stövlarna. Hon drog fram en liten vit sten ur fickan, visade den för Sofie, och slängde den sedan i vattnet. Beträktade med sin skarpa vansyn hur den sjönk ner, ner, ner i det becksvarta mörkret.

”Så djupt att du förmodligen hinner dö innan du nuddar botten”, konstaterade Hinden. Vinden fick ljusa hårslingor att svepa över det högdragna ansiktet. Hon stoppade händerna i fickorna medan marulvarna hukade vid Sofies fötter för att fjättra dem med kedjor som fästs i blytyngder.

”Jag frågar en gång till”, sa Hinden och lade huvudet på sned, vilket fick halsringen att blänka till. ”Vem förde du vidare upplysningarna till innan du gick in i Kavalla?”

Sofie kände smärtan från sina avslitna fingernaglar. Såg ansiktena i lägret framför sig. Människorna som hon hade lämnat

bakom sig. Hennes mål hade varit Emile – men Ophions kamp var viktig. Och en liten del av henne hade varit glad över att döda i deras namn, över att få slåss för människorna. Hon skulle fortsätta slåss för dem, för Emile, även nu. ”Det har jag redan sagt. Ingen”, pressade hon fram.

”Okej då.” Hinden pekade mot vattnet. ”Du vet hur det här kommer att sluta.”

Sofie försökte se uttryckslös ut, försökte dölja chocken över vilken tur hon hade. En sista gåva från Solas. Tydligen var inte Hinden lika smart som hon trodde. Hon erbjöd Sofie en snabb, fruktansvärd död, vilket inte var något mot den ändlösa tortyr som hon hade förväntat sig.

”Ställ henne på plattformen.”

”Vi ska nog få det ur henne”, sa en marulv – en storväxt, mörkhårig man – med ett hånleende. Mordoc, Hindens högra hand, var nästan lika fruktad som sitt befäl. Särskilt med tanke på hans speciella gåvor.

Hinden såg inte ens på honom. ”Jag tänker inte slösa tid på det här. Hon säger att hon inte berättat för någon, och jag är benägen att tro henne.” Ett långsamt leende spred sig. ”Upplysningarna kommer att dö tillsammans med henne.”

Det var allt Hinden behövde säga. Marulvarna drog ut Sofie på plattformen. Hon svalde ett skrik över vågen av smärta som skar genom hennes lår. Det iskalla vattnet skvätte över henne, blötte ner kläderna, sved och bedövade.

Sofie kunde inte sluta skaka. Hon försökte lägga luftens kyss, havets doft och himlens grå nyans innan soluppgången på minnet. Hon skulle inte få se soluppgången, som bara var några minuter bort. Hon skulle aldrig få se solen igen.

Hon hade tagit den enkla skönheten i att vara vid liv för given. Hon önskade att hon hade njutit mer av livet. Varenda stund.

Rådjursskiftaren kom närmare. ”Några sista ord?”

Emile hade lyckats komma undan. Det var allt som spelade någon roll. Han var i säkerhet nu.

Sofie log ett snett leende mot Hinden. ”*Dra åt Helheim.*”

Mordocs kloförsedda hand knuffade ner henne från plattformen.

Det iskalla vattnet slog emot Sofie som en tryckvåg, sedan drogs hon ner av blytyngderna som kedjats fast vid hennes fötter. Allt hon var och kunde ha blivit sjönk ner i djupet.

Hinden stod kvar, ett spöke i den kyliga dimman över Haldrenhavet, och såg på tills Sofie Renast hade omfamnats av Ogenas.